

Eläinsuojeluskysymyksiä.

Volmar Lindmanin ja Constance Ullnerin julkaisemia kirjoituksia.

1. Raamattu ja eläinsuojelusaate.

Kirjoittanut *Karl Hurtig.*

Katsokaa kaarneita. — — Jumala ravitsee ne.
Luukk. 12: 24.

Eikö kahta varpusta myydä yhteen ropoon?
Eikä yksikään niistä putoa maahan teidän
isänne tietämättä.

Matt. 10: 29.

Ihminen ja muu luomakunta ovat läheisessä yhteydessä toistensa kanssa. Toisen lankeemus ja onnettomuus tuli toiselle kiroukseksi. Ja niin on kerran ihmisen nouseminen ja pelastus tuleva luomakunnan vapautukseksi.

Meidän Pyhä Raamattumme vastaa tästä ajatuksesta. Sen pääaine on pelastuksen historia. Ihmisen lunastus on sen suuri pääjuonne alusta loppuun asti. Mutta ihmisen mukana tulee myöskin eläinmaailma ja kasvisto vapautetuksi synnin kirouksesta, jonka alaisina ne nyt ovat ihmisen tähden. »Luomakunta on alistettu katoavaisuuden alle — ei omasta tahdosta, vaan sen tahdosta joka sen alisti — toivon varaan, koska itse luomakuntakin tulee vapautettavaksi turmeltumuksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapautteen, sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on ahdistuksessa aina tähän asti. — Sillä hartaasti ikävöiden odottaa luomakunta Jumalan lasten ilmestymistä» (Paavali Room. 8:ssa).

Tämän läheisen yhteyden ihmisen ja eläinmaailman välillä tapaamme monessa kohden Pyhässä Sanassa siitä asti, kun ihminen asetettiin muun luomakunnan valtiaaksi, aina sanaan »Katristsasta» Ilmestyskirjassa, jossa Vapahtajamme vertaa itsensä karitsaan, puhuessaan asemastaan Vapahtajana.

Tuomme alämpänä esiin muutamia Raamatun ajatuksia tässä asiassa.

I.

Raamattu esittää että luomakunta kärsii ihmisen tähden ja tulee lunastetuksi hänen kanssaan. Luomakunnan kärsimykset on varmaan jokainen ajatteleva ihminen tullut havaitsemaan ja käsittänyt sen tuskanhuokauksia. Jokainen kuihtunut kukka, jokainen näivettynyt puu ja rapautunut kivi puhuu siitä. Mutta varsinkin on tämä kärsiminen havaittavissa ja nähtävissä eläinmaailmassa. Se näkyy vetojuhnan raukeassa katseessa ja kuuluu eläinemon valituk-sissa sen kadotettua poikasensa.

Niin, moninaiset ovat eläinmaailman kärsimyksen il-maukset.

Ja eikö ole jotain surumielistä ja herättävää siinä aja-tuksessa, että ihminen on tähän vaivaan syypää? Elävien olentojen suuri maailma on joutunut kolminkertaisesti kärsimään ihmisen tähden:

Se on joutunut Jumalan kirouksen alaiseksi.

Se on alistettu katoovaisuuden alle.

Se on joutunut orjuuteen. Se on saanut ikeen kantaak-sensa ja tullut sidotuksi ja saa kärsiä kaiken orjuudesta johtuvan vaivan.

On surullista ajatella että kaikki, mikä on ollut hyvää, on vedetty alas meidän poikkeamisemme tähden. Mutta niin on asian laita, ja selvitys tähän on kaiketi siinä, että ihminen oli asetettu vallitsemaan kaikkia. Hänestä tuli luomakunnan valtiias. Kenties sopii tähän: »Renki on isän-nän mukainen.» Hallitussa on vallitsijan leima. Luoma-kunnan pahuus — se kohtaa sinua sielläkin — on ihmisen pahuuden heijastusta. Tässä tulee näkyviin vaikutuksen ja esimerkin laki.

Mutta sen tulisi myöskin herättää meitä — ajatukseen, että luomakunta kärsii meidän tähtemme. Minusta tun-tuu joskus kuin kuuluisi kasvi- ja eläinkunnasta tuhatääni-nen huuto kehoittaen meitä etsimään vapautta Jumalassa, jotta tämä alempikin maailma pääsisi vapauteen.

Sillä vapauteen on sekin kutsuttu. Se tulee kerran saa-maan osansa Jumalan lasten ihanasta vapaudesta. Tämä-hän onkin oikeudenmukaista ja täydessä sopusoinnussa vai-kutuksen lain kanssa. On sanottu että kun mies kääntyy ja tulee todella kristityksi huomaa sen jopa kotikissakin. Ja niinhän täytyy käydäkin. Sielun vapautusta seuraa muun luomakunnan vapautus.

Minä uskon siihen profeetalliseen sanaan, joka niin

hehkuvin värein kuvailee tätä palautuksen aikaa. Lammas tulee asumaan yhdessä karhun kera ja nautakarja leijonan kanssa, ja pieni poikanen kaitsee niitä.

Tämä tuntuu minusta niin luonnolliselta. Jos ihminen on tullut vapautetuksi katkeruudesta, kovuudesta, kirouksesta — tulee hänestä huokumaan lempeyden henki, joka poistaa kirouksen maan päältä. Ihminen ei ole ympäristönsä tuote. Hän luo ympäristönsä ja painaa siihen oman leimansa.

II.

Mutta ottakaamme vielä tarkataksemme toinen paikka Pyhässä Kirjassa. *Raamattu sanoo niinkään, että Jumala, joka huolehtii ihmisestä, pitää huolen myöskin koko eläinkunnasta.* Tätä sanotaan monessa kohden. Hän ruokkii ravintoa huutavat kaarneenpojat. Hän muistaa tirsкуttavat varpuset, niin ettei yksikään niistä putoa maahan Isän tahottomatta.

Jo Vanha Testamentti, niin ankara ja kova kuin se erityisissä suhteissa onkin, tuo tässä kohden kuitenkin esiin lempeyden ja armeliaisuuden, jossa tuntuu Isänsydämen lämpimät sykhädykset. Niinpä kieltää Jumala sitomasta puivan härän suuta. Karitsaa ei saanut keittää emänsä maidossa. Työjuhdan piti saada nauttia lepopäivän siunausta, niinkuin ihmisenkin.

Mutta erittäinkin Jeesuksen Kristuksen kautta on ajatus Jumalan huolenpidosta eläinkunnasta tullut eläväksi. Hän on opettanut meille, että Jumala huolehtii vähäisimmästä ja arvottomimmastakin. Tiedän kyllä että yleensä katsotaan Jeesuksen sanojen varpusesta, kaarneenpojista ja muista taivaanlinnuista tarkoittavan Isän huolenpitoa ihmisestä. Ja tämä ajatus onkin niissä — sekä ylinnä että syvimmillä. Mutta varmaa on että Jeesus samalla on sanonut, että Jumala pitää huolta näistä pienistä olennoista, jotka meidän mielestämme ovat niin vähäarvoisia.

Tämä on nimenomaan kristillinen ajatus. Sitä emme tapaa pakanamaailmassa. Pakanan jumala on liian suuri välittääksensä varpusista ja kaarneenpojista.

Mutta Kristus on lausunut tämän ajatuksen meidän Jumalastamme ja antanut sen kautta katoomattoman kunnian eläinmaailmalle samalla kuin ihmisellekin. Hän on myöskin sillä sanonut, että ystävällisyys ja hellyys eläimiä kohtaan kuuluu kristinuskon velvollisuuksiin, joista ei kukaan kristitty saa vetäytyä syrjään.

III.

Tämä johtaa minut muistamaan vielä yhtä ajatusta tässä asiassa. *Sana näyttää meille, että Jeesus Kristus, joka on syntisten ystävä ja vapahtaja, myöskin on eläinten ystävä.* Eläinsuojeluksen ystävät voivat lukea maailman Vapahtajan heidän eturivimieheksensä. Hän oli ihmisenä eläinten ystävä ja hänen pelastustyönsä siunaus on tuleva myöskin vuosituhansia kärsineen eläinmaailman osaksi.

Tähän ajatukseen Jeesuksen eläinystävällisyydestä tulemme pienen vertailun kautta. Mistä tietää äidin rakastavan lastaan? Hänen huolenpidostaan siitä. Hänen valpautensa tässä kohden on hänen rakkautensa mittari. Lapsensa huolenpitoa ja vaalintaa vaille jättävää äitiä pidetään oikeudella rakkauttomana ja velvollisuuttaan unohtavana.

Me voimme päättää Jeesuksen olleen eläinten ystävänsä siitä, että hän mielenkiinnolla teki huomioita niiden elämästä ja löysi siinä ijäisyysopetuksia. Hän näki lintujen nokkivan jyviä ja illalla lentävän pesiinsä. Hän näki omassa lapsuuskodissaan kanaemon kokoovan poikasensa siipiensä alle vaaran uhatessa tai illan tullen.

Ja opettajatoimeensa ryhtyessään otti hän usein kuvauksia ja vertauksia eläinmaailmasta. Tämä osottaa hänen rakkauttaan eläimiin, hänen hellyyttään niitä kohtaan. Ellei hän olisi rakastanut niitä, ei hän olisi niistä niin paljo välittänyt. Ne eivät niinollen olisi saaneet näin suurta tilaa hänen elämässään ja opissaan. »Paavalin elämä» olisi mahdollista kirjoittaa ilman eläinmaailmaa koskettelematta, vaikka hänkin ymmärsi sen ikävöimisen. Mutta »Jeesuksen elämää» ei saattaisi kirjoittaa, ollen täysin rehellinen, mainitsematta hänen suhdettaan eläinmaailmaan. Hän syntyi eläinten asunnossa, kun hän pyhitettiin Jumalalle, kannettiin esiin kaksi kyyhkystä, hänen kastetilaisuudessaan tuli Henki hänen päällensä kyyhkysen muodossa, vaikean kiusauskokeensa aikana oli hän erämaassa villieläinten olinpaikassa, puheissaan käytti hän kuvauksia eläinten elämästä, ja itseänsä vertaa hän Karitsaan, joka poisottaa maailman synnin. Eläinmaailma kuului ilmeisesti hänen Isänsä valtakuntaan.

Jos me olemme hänen seuraajiansa, tulee meidän myöskin olla hänen kaltaisiansa ystävällisyydessä eläimiä kohtaan sekä elää koko luomakunnan vapauttamiseksi orjuudesta ja kirouksesta. Se on todellista kristillisyyttä.

HELSINKI 1916,

SUOMALAISEN KIRJALLIS. SEURAN KIRJAPAINON OSAKEYHTIÖ.

